

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDSS sodba Pdp 672/2010

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2010:PDP.672.2010

Evidenčna številka: VDS0006162

Datum odločbe: 25.11.2010

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi - kršitev obveznosti iz delovnega razmerja

Zveza: ZDR člen 81, 81/3, 82, 82/2, 110, 110/1, 111, 111/1, 111/1-2.

Jedro

Neskrbno oziroma malomarno ravnanje delavca, ki delodajalcu povzroči škodo, predstavlja utemeljen razlog za izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi.

Izrek

Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijana sodba sodišča prve stopnje.

Tožnik sam krije svoje stroške pritožbe.

Obrazložitev

Z izpodbijano sodbo je sodišče prve stopnje zavrnilo tožbeni zahtevek za razveljavitev nezakonite izredne odpoved pogodbe o zaposlitvi tožene stranke, po kateri je tožeči stranki prenehalo delovno razmerje; ugotovitev, da tožeči stranki delovno razmerje pri toženi stranki ni prenehalo in ji še traja z vsemi pravicami, ki bi ji šle, v kolikor tožena stranka ne bi nezakonito odpovedala pogodbe o zaposlitvi ter za poziv tožeče stranke nazaj na delovno mesto voznika tovornega vozila, ki ustreza njegovi strokovni izobrazbi in delovnim zmožnostim, v roku 15 dni pod izvršbo; vpis delovne dobe v delovno knjižico in vpis v matične evidence pri ZPIZ Slovenije za čas od 11. 7. 2008 do 14. 10. 2008; obračun bruto zneska nadomestila plače po posameznih mesecih, od teh bruto zneskov obračun in plačilo z zakonom določenih prispevkov za socialno varnost ter davka od osebnih prejemkov, ter plačilo neto razlik tožniku s pripadajočimi zakonskimi zamudnimi obrestmi od dneva zapadlosti posameznega zneska nadomestila plače dalje do plačila (točka I. izreka). Nadalje je ugotovilo obstoj terjatve tožnika proti toženi stranki v višini 130,50 EUR (točka II/1. izreka) in obstoj terjatve tožene stranke do tožnika v višini 130,50 EUR (točka II/2. izreka) ter terjatvi pobotalo in zavrnilo tožbeni zahtevek tožnika do višine v pobot uveljavljane terjatve (točka II/3. izreka). Kar

je zahteval tožnik več, to je plačilo 1.338,17 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 16. 7. 2008 dalje do plačila, je zavrnilo (točka III. izreka). Odločilo je, da stranki krijeta vsaka svoje stroške postopka (IV. točka izreka).

Zoper navedeno sodbo se je pravočasno pritožil tožnik iz vseh pritožbenih razlogov po 1. odstavku 338. člena ZPP. Pritožbenemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodi ter izpodbijano sodbo spremeni tako, da tožbenemu zahtevku v celoti ugodi in toženi stranki naloži v plačilo pritožbene stroške. Zgolj podrejeno predlaga, da sodišče izpodbijano sodbo razveljavi ter vrne zadevo sodišču prve stopnje novo sojenje. Navaja, da se je sodišče prve stopnje pri ugotovitvi, da je tožnik dne 1. 7. 2008 od R.A. sprejel denar, povsem nekritično oprlo na izpovedbe prič S.J. in R.A., ki imata interes za izid postopka v korist tožene stranke, saj je S.J. žena direktorja tožene stranke, R.A. pa zaposlen pri toženi stranki. Vendar pa dejstvo, da je tožnik sprejel denar, ni dokazano. Priča R.A. tako ob pojasnjevanju okoliščin predaje kuverte navaja, da je stopil na stopnico kamiona, se prijel za ogledalo, vrata so bila zaprta, steklo na vratih pa odprto, tako da je tožniku kuverto izročil skozi odprto okno kamiona, medtem ko je tožnik povedal, da je R.A. kuverto dal na armaturno ploščo in mu ni povedal, da je v njej denar, poleg tega pa je imel odprta vrata kamiona. A. izpoved je neresnična, saj v kolikor bi kuverto res dal v roke tožniku, potem bi glede na to, da je bilo po besedah A. okno kamiona odprto, ne bi bilo potrebno stopiti na stopnico ali bi kuverto enostavno lahko s tal izročil tožniku skozi odprto okno oziroma vrata, saj bi tožnik kuverto enostavno prejel skozi okno oziroma vrata glede na to, da je spodnja višina okna merjena od tal visoka 1,70 m. Poudarja, da je bistvena okoliščina tudi, da je do tedaj tožnik denar prejemal za povratne prevoze le od direktorja tožene stranke ali pa mu je direktor naročil, katera stranka in kam mu ga bo osebno prinesla. Nikoli pa se denar ni izročal na način, kot ga sedaj zatrjuje tožena stranka, torej da bi tožniku denar prinesel kateri od delavcev, konkretno R.A.. Tožena stranka torej zatrjuje povsem spremenjeno dotedanjo prakso. Tožniku tudi ni jasno, zakaj mu raje rumene kuverte ni izročila žena direktorja S.J., če naj bi že ona po zatrjevanju tožene stranke pripravila vse potrebno, temveč je to moral storiti R.A.. Navaja, da tožnik ni ničesar izgubil, najmanj pa kuverto, katero je pustil v kamionu, tako kot so ravnali tudi drugi ostali delavci tožene stranke, zato mu ni očitati, da ni proučil in shranil naročil za povratne prevoze, saj je ravnal povsem v skladu s tedanjo prakso in ostalih voznikov, poleg tega pa istega dne, ko mu je R.A. izročil kuverto, sploh ni šel na vožnjo. Glede na to, da obstajajo rezervni ključi tovornjaka, da je do teh ključev imelo dostop več ljudi, da potem, ko je 1. 7. 2008 tožnik tovornjak zaklenil, do 4. 7. 2008 tožnik ni stopil vanj, zato ni izključena možnost, da je kuverto vzela iz tovornjaka tretja oseba. Sploh pa kuverta ni bil debela, pač pa tanka in tožnik dvomi, da se je v njej sploh nahajal denar. Naknadno je našel še tri kuverte, v katerih je prejel gotovino in naročila ter štiri kuverte z naročila za povratni prevoz. Vse kuverte pa so bele ter na njih napisani zneski in naslovi za povratke in katere prilaga k pritožbi, da jih sodišče ob reševanju pritožbe pregleda. Sodišče prve stopnje tožniku očita, da najmanj pred pričetkom vožnje ni preveril, ali je kuverta še v kamionu, pri čemer navaja, da to dejstvo pri toženi stranki ne bi ničesar spremenilo. Tožnik tudi meni, da ni izkazal, da mu tožena stranka dolguje stroške za prihod na delo in z dela ter dnevnik za mesec junij 2008 v vtoževanem znesku. Vztraja, da je tožena stranka dnevnic obračunavala od 1. do zadnjega dne v mesecu, izplačevala pa jih je 15. dne v naslednjem mesecu, kar tudi izhaja iz pisnih izjav I.U. in G.B. z dne 22. 3. 2010. Meni, da ni dokazana škoda, ki naj bi jo povzročil toženi stranki v višini 3.700,00 EUR, saj ni kršil obveznosti iz delovnega razmerja. Priglaša stroške pritožbe.

Tožena stranka je odgovorila na pritožbo. Prerekala je navedbe tožnika, predlagala njeno zavrnitev in potrditev sodbe sodišča prve stopnje.

Pritožba ni utemeljena.

Pritožbeno sodišče je na podlagi 2. odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (Ur. l. RS, št. 26/99, s

kasnejšimi spremembami; v nadaljevanju: ZPP) preizkusilo izpodbijano sodbo v mejah pritožbenih razlogov, pri čemer je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb postopka iz 1., 2., 3., 6., 7., 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje ter 12. in 14. točke 2. odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri tem preizkusu je ugotovilo, da sodišče ni zagrešilo bistvenih kršitev določb postopka, na katere pritožbeno sodišče pazi po uradni dolžnosti ter je na podlagi pravilno in popolno ugotovljenega dejanskega stanja sprejelo materialnopravno pravilno odločitev.

Po določbi 3. odstavka 81. člena Zakona o delovnih razmerjih (Uradni list RS; št. 42/2002, s spremembami, ZDR) lahko delodajalec izredno odpove pogodbo o zaposlitvi iz razlogov, določenih s tem zakonom. Dokazati mora, da obstaja utemeljen razlog, ki opravičuje izredno odpoved (2. odstavek 82. člena ZDR). Po določbi 2. alineje 1. odstavka 111. člena ZDR lahko delodajalec delavcu izredno odpove pogodbo o zaposlitvi, če delavec naklepoma ali iz hude malomarnosti huje krši pogodbene ali druge obveznosti iz delovnega razmerja in če v skladu s 1. odstavkom 110. člena ZDR, ob upoštevanju vseh okoliščin in interesov pogodbenih strank, ni mogoče nadaljevati delovnega razmerja do izteka odpovednega roka oziroma do poteka časa, za katerega je bila sklenjena pogodba o zaposlitvi.

Po oceni izvedenih dokazov je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da je tožnik s svojim ravnanjem kršil pogodbene obveznosti iz delovnega razmerja s tem, ko je 1. 7. 2008 prejel kuverto z denarjem in naročili za vožnjo, ki jo je pustil v kamionu, dne 4. 7. 2008 pa pred vožnjo ni preveril, ali je kuverta še v kamionu, temveč je o naročilih za prevoz šele kasneje, ko je že bil na Jesenicah, spraševal sodelavca in direktorja tožene stranke. S tem, ko je tožnik po ugotovitvah sodišča prve stopnje "izgubil" kuverto, je onemogočil izvedbo povratnih voženj ter toženi stranki povzročil materialno škodo. Za take ugotovitve je imelo sodišče prve stopnje podlago v listinski dokumentaciji v spisu ter v prepričljivih izpovedih prič R.A. in S.J. ter direktorja tožene stranke. V zvezi s pritožbenimi navedbami zato ni odločilno, ali je priča R.A. izročil kuverto z denarjem in naročili tožniku osebno v roke, ali pa jo je dal na armaturno ploščo v tovornjaku, saj je bil takrat tožnik v kamionu in je s tem kot šofer postal zadolžen za kuverto. Zato je ravnal neskrbno oziroma malomarno, ko je po lastnih navedbah to kuverto pustil v vozilu, saj je vedel, da imajo do vozila dostop tudi druge osebe in bi moral kuverto ustrezno spraviti oziroma odnesti s sabo do pričetka vožnje ter tako poskrbeti, da se kuverta ne bi izgubila oziroma ne bi bila odtujena. Ni opravičljivo sklicevanje na dotedanjo prakso pri toženi stranki, po kateri naj bi se kuverte puščale v vozilu, saj se je tožnik v pogodbi o zaposlitvi zavezal, da bo svoje delo opravljal vestno in v skladu z zakoni (3. odstavek VII. člena pogodbe o zaposlitvi z dne 1. 2. 2002 - A1). Zaradi vsega navedenega tudi pritožbeno sodišče ne dvomi v pravilnost ugotovitve sodišča prve stopnje, da je tožnik ravnal malomarno in storil drugo kršitev, ki se mu je očitala v izredni odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 11. 7. 2008 (A2).

Ker za izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi zadošča že ugotovitev, da je tožnik izgubil kuverto z naročili, na drugačno odločitev od izpodbijane ne vplivajo pritožbene navedbe, da tožnik ni prejel denarja, oziroma da je bila kuverta tanka in v njej ni bilo denarja. Po izvedenih dokazih je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da se je v kuverti nahajal tudi denar in v tem delu ni sledilo izpovedbi toženca. Kot pa je že zgoraj obrazloženo, v konkretnem primeru za zakonitost izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi zadošča že pravilna ugotovitev sodišča prve stopnje, da so se v kuverti nahajali tudi nalogi, tožnik pa je s svojim ravnanjem toženi stranki, zaradi izpada povratnih voženj, povzročil škodo, ki jo je sodišče prve stopnje ugotovilo v višini 3.881,20 EUR. Posledično mu je tožena stranka, ob upoštevanju, da je pred tem že bil dne 5. 6. 2007 pisno opozorjen v skladu z 2. odstavkom 83. člena ZDR zaradi neupravičenega zadrževanja uporabljenih tahografskih vložkov, utemeljeno podala izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi, saj narava kršitve ter vse ugotovljene okoliščine utemeljujejo tudi ugotovitev, da je izpolnjen pogoj iz 1. odstavka 110. člena ZDR, da

torej ob upoštevanju vseh okoliščin in interesov pogodbenih strank ni mogoče nadaljevati delovnega razmerja do izteka odpovednega roka oziroma do poteka časa, za katerega je bila sklenjena pogodba o zaposlitvi.

Pritožbeno sodišče se strinja tudi z ugotovitvami sodišča prve stopnje, da razen za znesek 130,65 EUR tožnik ni dokazal neizplačila dnevnic in potnih stroškov. Nasprotno, tožena stranka je dokazala izplačila, ki so bila tožniku izplačana, zato razen v obsegu, kot ga je ugotovilo sodišče prve stopnje, do tožnika nima obveznosti iz naslova delovnega razmerja. Kot je bilo že zgoraj pojasnjeno, je sodišče prve stopnje ugotovilo škodo, ki je nastala toženi stranki in ki jo je ta uveljavljala v pobot, zato je v pobot uveljavljan znesek pravilno upoštevan pri zavrnitvi tožbenega zahtevka tožnika. S tem v zvezi so neutemeljena sklicevanja tožnika na izjavi sodelavcev glede izplačila dnevnic in stroškov prihoda na delo, glede kuvert, ki naj bi jih tožnik našel doma in ki bi dokazovale, da so bile kuverte bele barve in ne rumene, pa je tožnik s predlaganjem tega dokaza prekludiran. V skladu s 1. odstavkom 337. člena ZPP sme namreč pritožnik v pritožbi navajati nova dejstva in predlagati nove dokaze le, če izkaže, da jih brez svoje krivde ni mogel navesti oziroma predložiti do prvega naroka za glavno obravnavo oziroma do konca glavne obravnave, če so izpolnjeni pogoji iz četrtega odstavka 286. člena tega zakona.

Ker torej pritožbeni razlogi niso podani, niti tisti, na katere bi bilo potrebno paziti po uradi dolžnosti, je pritožbeno sodišče pritožbo zavrnilo in potrdilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).

Odločitev o stroških pritožbenega postopka temelji na določbi 1. odstavku 165. člena ZPP, v zvezi s 1. odstavkom 154. člena ZPP.

Datum zadnje spremembe: 05.04.2011